

Kun on tullut julkiseksi se huhu, että olemme tehneet Iiro Viinasen kanssa yhteisen kirjan, minä voin sen täten vahvistaa. Olemme lähettäneet toinen toisillemme 18 kirjettä, jotka julkaistaan tammikuussa kirjana "Vasen oikea, oikea vasen". Siinä vastakkainasettelun aika jatkuu, vaikka vähän välillä liennytetäänkin.

Minä kirjoitan paljon kapitalismista, joka on kansainvälinen sana ja muualla yleisesti käytössä. Suomessa se on tabu, joka vasemmiston on murrettava ja sanottava ruma sana niin kuin se on.

Kapitalismin lonkerot ulottuvat Villistä Lännestä Inhaan Itään ja kietovat sisälleen maapallon ihmisten kaikkinaisen sosiaalisen elämän. Sillä on paikka ihmisten tietoisuudessa ja tajunnassa, ja monet suhtautuvat siihen kuin luonto luontoon, eli ei sitä itse huomaa.

Porvarit käyttävät sanaa säästeliäästi ja puhuvat mieluummin markkinataloudesta, joka on eräänlainen kapitalismi (light). Mahtaako kiertoilmaisujen käyttäminen johtua porvariston hillitystä charmista, onko se porvarina olemisen sietämätöntä keveyttä vai onko oikeistoa kenties kielletty turhaan lausumasta kapitalismin nimeä?

Talous on taloutta, mutta kapitalismi on paljon enemmän kuin vain (markkina)taloutta. Se on myös politiikkaa, tiedettä, taidetta, kulttuuria, viihdettä, sotaa, rauhaa, leipää, sirkushuveja ja niin päin pois. Myös sen toimitsijat ovat sekalainen seurakunta rikkaita, rakkaita, (vähemmän) köyhiä, varkaita; pappeja, lukkareita, talonpoikia, kuppareita ja varsinkin kuppareita, joiden kuppauksarvina toimivat pääomat.

Kuppauksen tultua puheeksi tohtori Marxin mukaan ”pääoma on kuollutta työtä, joka vampyyrien lailla elää vain imemällä elävää työtä, ja se elää sitä paremmin, mitä enemmän se sitä imee.

Maailmantalous toimii edelleen kasautuneen, esineellistyneen ja kuolleen työn ehdoilla ja hyväksi. Elävän työn vampyyrit ovat kuitenkin saaneet kilpailijoikseen myöhempien aikojen finanssikapitalismin innovatiiviset bonusherrat, tuttavallisesti banksterit.

Valta ei systeemissä personoidu joihinkin miljardööreihin tai yksittäisiin yritysjohtajiin. Valta on systeemi itse. Sen metafyyssinen logiikka määrittää vampyyrien tavan toimia, ja sitä toimintatapaa kutsutaan persoonattomien markkinavoimien mielipiteeksi. Markkinavoimilla on suussa perinteisen elävän työn maku, ja finanssikapitalismissa ne imevät myös kuolleen työn verta tekemällä rahaa rahasta – eikä vain ihmistyöstä – ilman tavaroiden tuottamisen riesaa. Velkoja arvopaperistamalla, lainarahaa vivuttamalla ja omistuksiaan johdannaisiksi ketjuttamalla ne ovat inflatoineet pääomamarkkinat koko kapitalismin kriisiksi, ja sen ne ovat tehneet itse itseään bonuksilla palkiten.

Yhteiskunnat on läpikotaisin finanssioitu. Rahatalous on ulotettu kaikkialle, vapaisiin tieteisiin ja taiteisiin, rahalla mitattaviksi tulosvaatimuksiksi. Banksterit ovat luoneet virtuaalisilla finanssituotteilla kuvitteellista mutta oikean veroista rahaa. Virtuaaliraha on ollut rahataikinan juuri, jolla taikina on nostatettu kypsennettäväksi pörssissä ja muissa kasinoissa.

Rahan tukkumarkkinoilla ostetaan ja myydään finanssituotteita, joista puhutaan mystisin termein. Harva maallikko tuntee johdannaisten kuvitteellisen todellisuuden, jossa sama omistettava voidaan omistaa moneen kertaan arvopaperisoimalla ja finanssioimalla reaaliomaisuus pitkiksi omistusketjuiksi. Niiden alkupäässä on omaisuutta, sitä itseään, mutta loppupäässä pelkkää höttöä.

Markkinavoimien virtuaalisessa, läpinäkymättömässä ja sokeassa leikissä energian, raaka-aineiden ja ruuan hinnat eivät määräydy enää tuotantokustannusten perusteella vaan niin kuin yhdet uskovat toisten uskovan hintojen kehittyvän. Se usko ja ne odotukset on arvopaperistettu johdannaisiksi.

Johdannaiset, jotka muistuttavat enemmän bittilottoa kuin arvopapereita, kätkevät sisäänsä arvopaperimaailman suurimmat riskit. Niiden muodossa – usein kaiken julkisen valvonnan ja jopa tilastoinnin tavoittamattomissa – liikutellaan maailman suurimpia rahasummia. Valtiot eivät tiedä, mitä pelejä markkinavoimat pelaavat johdannaisilla, ja kun saavat tietää, se on liian myöhäistä.

Yhteiskunnallisia pakkoja on mahdotonta ymmärtää ilman, että tuntee finanssikapitalismin olemuksen. Sen tuntemuksen lisääminen on vasemmiston historiallinen tehtävä. Tänään vasemmistoliiton ex-kansanedustajien tapaamisessa nykyisen eduskuntaryhmän kanssa minä esitin, että politiikka palautettaisiin politiikkaan ja vasemmalla alettaisiin puhua uudelleen siitä, mikä on kriisissä, eli kapitalismin systeemikriisistä. Sen johdannainen on euron kriisi.

Kapitalismin arvostelu lienee sallittua kokoomusjohtoisen ministerisosialisminkin oloissa, koska sitä ei ole kielletty hallitusohjelmassa niin kuin EU:n arvostelu. Ei pidä alistua markkiniden diktatuuriin, eikä sen puoleen EU:nkaan liittovaltioimiseen pienten maiden alamaistamiseksi isommilleen.

Hämmästyin Claes Anderssonin kommentista: kapitalismista puhuminen on paluuta johonkin vanhaan. On puhuttava uudesta. Hän ei kertonut, mistä uudesta.

No, palattakoon sitten vanhaan. Se on nimittäin selvää, että muut ovat parempia puhumaan kaikesta muusta ja meille on jäänyt kaluttavaksi vain tämä kapitalismin luu. Ilman sitä meillä ei ole mitään omaa, paitsi ehkä presidenttiehdokas Paavo Arhinmäki. Puoluetta on johdettu niin, että sekin vaali on ehditty hävitä jo ennen oman ehdokkaan asettamista ensi viikonloppuna. On hävitty puoli vuotta aikaa.

Katsokaapa muuten kolumniani marraskuun Hymyssä: http://www.eskoseppanen.net/index.php?option=com_content&view=article&id=724:qsaksa-on-paska-maaq-hymy-112011&catid=15:eu&Itemid=29

Kapitalismin ohella on toinenkin tabu: Suomen suhde Saksaan.